

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.288/2021/11/II.

A felperesek:

felperes, felperes címe – I. rendű

II.r. felperes, II.r. felperes címe. – II. rendű

A felperesek képviselője:

Dr. Bodrogi Bea Judit ügyvéd, ügyvéd címe. - az I. és II. rendű felperes képviselőjében

Az alperesek:

I.r. alperes, I.r. alperes címe. – I. rendű

II.r. alperes, II.r. alperes címe. – II. rendű

III.r. alperes, III.r. alperes címe. – III. rendű

Az alperesek képviselője:

SBGK Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe.; ügyintéző: dr. Borbély Boglárka ügyvéd – a III. rendű alperes képviselőjében

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 40.P.23.055/2019/22.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és azt állapítja meg, hogy a III. rendű alperes azzal sértette meg az I. és II. rendű felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, hogy az általa működtetett TV csatorna1 televíziós csatorna dátum napján óra perckor sugárzott műsorban valótlanul híresztelte, hogy a felperesek „rombolást és pusztítást szerveztek békés tüntetés helyett”.

Ezt meghaladóan a jogsértés megállapítása iránti keresetet elutasítja.

Az elégtételadásra vonatkozó rendelkezésből mellőzi a III. rendű alperesnek a felperesek megkövetésére kötelezését.

A III. rendű alperes által fizetendő sérelemdíj összegét személyenként 800.000-800.000 (nyolcszázezer-nyolcszázezer) forint összegre leszállítja.

Mellőzi a III. rendű alperes felperesek részére történő perköltség fizetésére kötelezését.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy személyenként 42.000-42.000 (negyvenkétezer-negyvenkétezer) forint, a III. rendű alperest, hogy 252.000 (kétszázötvenkétezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak, külön felhívásra.

Kötelezi a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. rendű felpereseknek személyenként 22.500-22.500 (huszonkétezer-ötszáz-huszonkétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az I. és II. rendű felperes dátum1 napjára tüntetést szervezett településen a név1 térre a Munka Törvénykönyvének módosítása miatti tüntetéssorozat részeként. A felperesek a tüntetés lebonyolítása során együttműködtek a megmozdulást biztosító rendőrségi vezetőkkel, szervezőként és tüntetőként is jogkövető magatartást tanúsítottak. A felperesek által szervezett tüntetést követően a helyszínen maradók kiléptek a rendezvény korábbi békés medréből és rendbontó, valamint erőszakos magatartást tanúsítottak.

[2] A III. rendű alperes által működtetett TV csatorna1 televíziós csatorna dátum napján óra perckor sugárzott esti műsorban leadott riportban – a portál1 internetes portálon dátum2-án megjelent cikk címe című cikk közléseit alapul véve – bemutatta a tüntetést szervező I. és II. rendű felperes arcképét és arról számolt be, hogy „felbujtók, randalírozók, bűnözők, antifák, külföldi bértüntetők és a személy1-hálózat tagjai” szervezik és koordinálják a pusztításba torkolló decemberi tüntetéseket. A híradásban elhangzott továbbá, hogy a felperesek célja „egyedül a pusztítás, valójában nem is tüntetni akarnak” és „rombolást és pusztítást szerveztek békés tüntetés helyett”. A híradás nem szólaltatta meg a felpereseket, akik így nem reagálhattak a személyükre vonatkozó közlésekre.

[3] Az elsőfokú bíróság az írásbeli ellenkérelem előterjesztését elmulasztó I. és II. rendű alpereseket a velük közölt kereseti kérelemnek megfelelően, a 2020. január 27. napján kelt 6. és 7. számú – jogerős és így ítélethatalyú – bírósági meghagyással kötelezte.

[4] Az I. és II. rendű felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a III. rendű alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogukat azzal, hogy az általa működtetett TV csatorna1 televíziós csatorna dátum napján sugárzott esti műsorban az I. rendű alperes által írt cikkekre hivatkozva valótlanul állította a felperesekre is vonatkozóan, hogy „céljuk pedig egyedül a pusztítás, valójában nem is tüntetni akarnak”, továbbá valótlanul állította azt is, hogy „ők azok (akik ...) rombolást és pusztítást szerveztek békés tüntetés helyett”, továbbá azt a valós tény, hogy a felperesek tüntetőként és egyszeri alkalommal szervezőként részt vettek a decemberi tüntetéssorozatban, abban a hamis színben tüntette fel, mintha a felperesek személyesen és közvetlenül is részt vettek volna az erőszakos cselekményekben, és mindezekért őket felelősség terhelné.

[5] Kérték kötelezni a III. rendű alperest, hogy az általa működtetett TV csatorna1 csatorna műsornak azonos napszakban sugárzott adásában olvassa fel a jogerős ítélet rá vonatkozó részét, egyben kérjen bocsánatot a jogsértésért 8 napon belül, továbbá az általa működtetett honlapon, a riport helyén 8 napon belül tegye közzé az ítélet rendelkező részét addig, amíg a riport az interneten elérhető, annak eltávolítása esetén pedig az eredeti szöveggel azonos webcímen minimum egy év időtartamra.

[6] Kérték a III. rendű alperes kötelezését, hogy az I. és II. rendű alperessel egyetemlegesen fizessen meg a felperesek számára 1.200.000-1.200.000 forint sérelemdíjat, valamint a perrel felmerült költségeiket.

[7] A III. rendű alperes a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte. Vitatta a felperesek személyiségi jogának megsértését – és így az arra alapított szankciók alkalmazhatóságát – a közéleti szereplők valós ténybeli alapokon nyugvó, ámde túlzó értékítéletek magasabb tűrési kötelezettsége alapján.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a III. rendű alperes megsértette a felperesek jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa működtetett TV csatorna1 televíziós csatorna dátum napján sugárzott esti műsorban óra perckor valótlanul állította a felperesekre is vonatkozóan, hogy céljuk pedig „... egyedül a pusztítás, valójában nem is tüntetni akarnak”, továbbá, hogy „ők azok (akik...) rombolást és pusztítást szerveztek békés tüntetés helyett”, továbbá azt a valós tény, hogy a felperesek tüntetőként és egyszeri alkalommal szervezőként részt vettek a decemberi tüntetéssorozatban, abban a hamis színben tüntette fel, mintha a felperesek személyesen és közvetlenül is részt vettek volna az erőszakos cselekményekben, mindezekért őket felelősség terhelné.

[9] Kötelezte a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül az általa működtetett TV csatorna1 televízió csatorna esti műsorban olvassa fel a jogerős ítélet rendelkező részét, egyúttal megkövetve a felpereseket a jogsértésért, valamint, hogy az általa működtetett honlapon a dátumei esti műsor, mint riport helyén a cím alatt, a riport felett 8 napon belül tegye közzé az ítélet rendelkező részét egészen addig, amíg a riport a honlapján elérhető, annak eltávolítása esetén pedig az eredeti szöveggel azonos webcímen legkevesebb egy év időtartamra.

[10] Kötelezte a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a II. rendű felperes számára 1.200.000-1.200.000 forint sérelemdíjat, valamint a felperesek részére 15 napon belül 150.000 forint ügyvédi munkáját, mint perköltséget áfa mentesen.

[11] Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Állam javára a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására 144.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[12] Határozatának indokolásában ismertette a polgári perrendtartásáról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 266. § (1) bekezdését, a 276. § (1) bekezdését; a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) bekezdését, a 2:43. § d) pontját, a 2:45. § (2) bekezdését, a 2:51. § (1) bekezdésének a) és c) pontjait, a 2:52. § (1)-(3) bekezdését és a 6:29. § (1) bekezdését.

[13] Megállapította a PK. 12. számú állásfoglalás II. pontjára hivatkozással, hogy a sérelmezett közlések, miszerint a „céljuk pedig egyedül a pusztítás, valójában nem is tüntetni akarnak”, valamint, hogy „ők azok, akik (...) rombolást és pusztítást szerveztek, békés tüntetés helyett” tényállítások. Utalt arra, hogy a megfogalmazás módja alapján a híradás nem a műsorkészítő véleményét közli, hanem megvalósult események felperesek általi elkövetéséről informálja a nézőket.

[14] Rámutatott arra is, hogy a képi eszközökkel bemutatott felperesek és más személyek láttatása közben hangoztak el azok a közlések, melyeket a felperesek kifogásoltak. Ezáltal a néző és a hallgató egyidejűleg szerzett arról tudomást, hogy a felperesek tüntetések szervezésén keresztül pusztítást, rombolást folytatnak. A riport szövegéből pedig semmilyen módon nem derül az ki, hogy a közlések csupán a híradás készítőinek véleményét fejeznék ki. Mivel a közlésben ismertetett pusztítás, rombolás tényszerűen meg is történt, ezért az esemény előidézőjeként megnevezett felperesekhez kapcsolt történések tényállítások.

[15] Kifejtette, hogy a civil szférában működő felperesek kizárólag a jogszerű és békés tüntetés szervezői tevékenységük körében minősülnek közszereplőnek, ezért csak ezen körben kellett fokozottan tűnniük a személyükre vonatkozó kijelentéseket, kritikákat. Ehhez képest a III. rendű alperes riportjában a felperesek más személyekkel együtt oly módon kerültek bemutatásra, mint akik rombolást és pusztítást szerveztek békés és törvényes tüntetés helyett, holott semmilyen hatósági eljárás velük szemben nem indult ilyen cselekmény miatt.

[16] Rögzítette, hogy nem szolgálhatott alapul a III. rendű alperes felelősségének kimentésére az a körülmény, hogy híradását más sajtószerv cikkére hivatkozással készítette el. A PK. 14. számú állásfoglalás I. pontja alapján az olyan sajtóközlemény valóságát is általában a sajtószerv köteles bizonyítani, amely híven közli más személy tényállítását, nyilatkozatát, vagy átveszi más szerv (sajtószerv) közleményét.

[17] Kifejtette, hogy a III. rendű alperes nem bizonyította, hogy a felperesek nem tüntetés céljából szerveztek véleménynyilvánító eseményt dátum1-re, hanem annak érdekében, hogy pusztítsanak, romboljanak. A III. rendű alperes nem vitatta, hogy a felperesek által szervezett egy óra időtartamú tüntetés a rendőrség engedélye szerint bonyolódott le. Erre is tekintettel megállapította, hogy a tüntetést követő erőszakos cselekmények, rendzavarások a felperesek által szervezett és békésen lebonyolított tüntetéstől időben elkülöníthető volt.

[18] Rámutatott, hogy a felperesek voltak a műsor középpontjába helyezve, mert nevük és a személyükkel összefüggő adatok (foglalkozásuk, civil tevékenységük) is ismertetésre került, a „személy1-hálózat” tagjaiként kerültek nevesítésre, továbbá az őket portré-jelleggel ábrázoló – nem a rendezvényen készült – fényképük is bemutatásra került.

[19] Megállapította, hogy a jóhírnév megsértésére kifejezetten alkalmas az a közlés, hogy bárki is rombolni, rongálni, pusztítani kíván, ráadásul ennek érdekében tüntetést szervez, azaz tüntetés álcájába burkolja a pusztítási szándékait. Nyilvánvalóan bárkire sértő azon állítás, miszerint rombol, pusztít, rongál, erre törekszik, kizárólag negatív jelentést hordoz, az emberek értékítéletének hátrányos változását idézi elő az adott személyről. A felperesek szervezői minősége pedig abban a hamis színben került feltüntetésre, hogy ők személyesen és közvetlenül is részt vettek az erőszakos cselekményekben, mely a tüntetés után, annak örve alatt a helyszínen kialakult.

[20] A megállapított személyiségi jogsértés szankciói vonatkozásában kifejtette, hogy a jogsértő III. rendű alperesnek megfelelő elégtételt kell adnia, és saját költségén kell a műsor nézőit és a televíziós csatorna honlapjának olvasóit elérő nyilvánosságot biztosítani a sérelem orvoslására. Figyelembe vette azt, hogy a jogsértés tényéről beszámoló közlemény által hasonló nyilvánosság szerezzen tudomást a valóságról, mint a valótlan és jogsértő közleményről. Olyan gesztus gyakorlására kívánta kötelezni a III. rendű alperest, mely kifejezi a felperesek irányában, hogy a velük kapcsolatos közlései sérelmességét tudomásul vette, s azokat súlyuknak megfelelően azonos nyilvánosság előtt kompenzálni is kívánja, így a felperesek megkövetését rendelte el a közlemény szövegében.

[21] Értékelte a felperesek sérelemdíj iránti igénye körében a sérelmes közleményhez kapcsolódó durva hangú, megalázó és fenyegető tartamú nézői, illetve olvasói hozzászólásokat (kommenteket). Ezek megerősítették, hogy a felperesekre negatív hatással lehetett a jogsértő tartamú híradás, az társadalmi megítélésüket hátrányos irányba befolyásolta. Figyelembe vette továbbá azt, hogy a felperesek hosszabb időn keresztül idegen emberek támadó fellépésétől tartottak beazonosíthatóságuk miatt, egyes ismerőseik, rokonaik kétkedéssel fogadták a műsorral kapcsolatos magyarázkodásukat.

[22] A sérelemdíj mértékét az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel egy összegben határozza meg. Figyelemmel volt a jogsértés jelentős súlyára, a kiegyensúlyozott, ellenőrzött tényeken nyugvó, sokoldalú tájékoztatás műsorkészítési elveinek szándékos megsértésére, valamint a jogsértő tartalom rendkívül széles elérhetőségére.

[23] Kifejtette, hogy az I-III. rendű alperesek jogsértő tevékenysége egymástól elkülöníthető volt, így azokról a bíróság külön dönthet. Ezen kívül a felperesek pénzkövetelést támasztottak, mely természeténél fogva osztható, ezért meghatározható az egyes alperesi magatartás és az azzal arányos sérelemdíj összege is, amelynek megfizetése nem egyetemleges az alperesek önálló jogsértései miatt. Megjegyezte e vonatkozásban, hogy az I-II. rendű alperesekkel szemben kibocsátott és őket egyetemlegesen marasztaló bírósági meghagyás jogerőre emelkedett, ugyanakkor a felperesek nem szállították le keresetüket a III. rendű alperessel szemben sem.

[24] A perköltség viseléséről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján, a feljegyzett eljárási illeték megfizetéséről a Pp. 101. § (1) bekezdése szerint döntött.

[25] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a III. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a felperesek keresetének teljes egészében történő elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését és a felperesek perköltségben marasztalását kérte.

[26] A gyakorolni kért felülbírálati jogkörként a Pp. 369. § (1) bekezdését, és (3) bekezdésének a), c) és d) pontjait jelölte meg.

[27] Kifejtette, hogy Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jóhírnév megsértésének megállapítását lehetővé tevő valótlan tényállításokként minősülő közléseket a felperesekre nézve nem tett. A hírblokkban nem állította, hogy a felperesek célja egyedül a pusztítás és azt sem, hogy ők azok, akik rombolást és pusztítást szerveztek, békés tüntetés helyett. A felperesek neve teljesen más kontextusban és időben hangzik el, mint az általuk sérelmezett azon közlések, hogy ők rombolást és pusztítást szerveznek a békés tüntetés helyett.

[28] Előadta, hogy a kifogásolt közlések valós tényekből levont okszerű következtetések, és egy olyan közérdeklődésre számot tartó közéleti vita keretében történt véleménynyilvánításnak minősülnek, amely a szabad véleménynyilvánítás alkotmányos határait nem lépte túl. Ezért ezen véleményeket a 36/1994. évi (VI. 24.) AB határozat szerinti védelem illeti meg, tekintet nélkül annak tartalmára. Utalt arra is, hogy jóhírnévhez való jog megsértésének megállapítása esetén a véleménynek minősülő közlések nem alkalmasak a felperesek társadalmi megítélésének negatív irányba történő befolyásolására, ezért az elsőfokú bíróság ítélete a Ptk. 2:45. § (2) bekezdését sérti.

[29] Kifejtette, hogy a felperesek szervezői voltak a kifogásolt közlések alapját képező tüntetéseknek, amelyek esetében többször is előfordult, hogy nem a hatályos jogszabályok alapján kerültek bejelentésre, illetve azokhoz több esetben is erőszakos cselekmények kötődtek, amelyekkel kapcsolatban rendőri intézkedéseket is foganasítottak. Ezen valós ténybeli előzmények alapján a sérelmezett állítások nem tényállítások, hanem valós tényekből levont okszerű következtetések nyomán kialakított véleményként értékelhetők.

[30] Hivatkozott arra is, hogy a közéleti szereplőket a Ptk. 2:44. §-a alapján tágabb tűrés kötelezettség terheli, amely tűrés kötelezettség az Emberi Jogok Európai Bírósága, valamint az Alkotmánybíróság gyakorlata [13/201. (IV. 18.) AB, 3/2015. (II. 2.) AB, 7/2014.

(III. 7.) AB határozat] alapján a közügyek körébe tartozó tényállításokra is kiterjed. A felperesek pedig a közérdeklődésre számot tartó közügyben elhangzó perbeli közlések vonatkozásában teljes mértékben – a civil tevékenységük körében is – közszereplőnek minősülnek a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatban kifejtettek alapján, ami elsődlegesen kizárja, másodlagosan pedig alacsonyabb összegben indokolja a sérelemdíj megállapítását.

[31] Kifejtette a Kúria Pfv.IV.21.764/2015. számú és Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.103/2015. számú döntésére hivatkozással, hogy a személyiségi jogi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. A felperesek az elsőfokú eljárásban részletes jogi indokolást e vonatkozásban nem is terjesztettek elő, valamint nem jelöltek meg konkrét jogsérelmet sem. Ezért a jogsértés jellege és körülményei alapján a sérelemdíjban való marasztalásnak nincs helye a vagyoni (immateriális) sérelem bekövetkezésének hiányában (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.387/2015.). Az adott egyedi tényállás mellett a személyiségi jog sérelmének kiegyenlítéséhez sérelemdíj alkalmazása szükségtelen, illetve másodlagosan annak eltúlzott összege mérséklendő, figyelemmel arra is, hogy az I. és II. rendű alperesek már fejenként 2.400.000-2.400.000 forint sérelemdíjat megfizettek a felpereseknek, ezért további sérelemdíj megítélése a káronszerzés tilalmába ütközik.

[32] Az elégtételadási kötelezettség vonatkozásában arra hivatkozott, hogy Szegedi Ítéltábla döntése (BDT2019.4043.) alapján a személyiségi jogok megsértésének megállapítása esetén sem lehet automatikusan alkalmazni valamennyi objektív jogkövetkezményt az eset egyedi szempontjainak vizsgálata nélkül. A jogi személy III. rendű alperes a természetes személyeket Ptk. 2:8. §-a szerint megillető „cselekvőképességgel” nem rendelkezik, érzelem, sajnálkozás, így megkövetés kifejezésre sem képes, csak a sérelem elismerésére (Kúria Pfv.21.435/2013/8. és Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.103/2015/4.).

[33] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 346. § (5) bekezdésben írt indokolási kötelezettségét, mert nem adott számot arról, hogy miért nem tartotta megalapozottnak a jogsértés hiányára alapított érdemi védekezését; hogy a hírblokkban általa nem állított közléseket mire alapítottan tulajdonította neki; továbbá a sérelemdíj összegének megállapítása alapjául szolgáló szempontokat sem ismertette.

[34] Az I. és II. rendű felperes fellebbezési ellenkérelmében a III. rendű alperes megalapozatlan fellebbezésének elutasítását, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyást és a III. rendű alperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alkalmazásával számított ügyvédi munkadíjának megfizetésre kötelezését kérte.

[35] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a PK. 12. számú állásfoglalás II. pontjában foglalt jogelveknek megfelelően és helyesen állapította meg a perben irányadó tényállást. Az elsőfokú bíróság indokát adta, hogy a vitatott közlések miért vonatkoznak közvetlenül és személyesen a felperesekre, kiemelve a műsorában bemutatott felperesi fényképek

bemutatásának egyértelműsítő szerepét. A sérelmezett rombolás és pusztítás kifejezések tényállításnak minősülnek, mert ténylegesen megvalósult eseményekkel kötik össze felpereseket, a tüntetés szervezőit, miközben ezen tevékenységükkel kapcsolatban kifogás a hatóságok részéről nem merült fel.

[36] Előadták, hogy a fellebbezésben a tüntetések szervezésével és lebonyolításával kapcsolatos új tényeket a III. rendű alperes semmivel nem igazolta, azok sértők személyükre nézve és kérték azok mellőzését a fellebbezés elbírálása során. Utaltak arra is, hogy a fellebbezés nem tartalmaz indokolást arra a fellebbezési kérelemre, hogy a valós tényeket hamis színben feltüntető tényállítások vonatkozásában a jogsértést megállapító rendelkezést mennyiben és milyen okból változtassa meg a másodfokú bíróság [Pp. 371. § (1) bekezdés b) pont], továbbá arra sem, hogy a jogsértő közlések miért nem alkalmasak a felperesek társadalmi megítélésének negatív irányba történő befolyásolására.

[37] Kifejtették a sérelemdíj szankció vonatkozásban, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése szerint a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Kiemelték, hogy a III. rendű alperes a per tárgyát képező, nyolcszázszáz nézőszámú műsor műsorában neki súlyosan felróható módon elmulasztotta betartani a sajtóra vonatkozó legalapvetőbb szakmai szabályokat. A felperesekre vonatkozó súlyos tényállításokat nem ellenőrizte, a felpereseket nem szólaltatta meg a műsorában a III. rendű alperes és a felperesek facebook profilképeit hozzájárulásuk nélkül nyilvánosságra hozta, amely mulasztások indokolják a sérelemdíj személyenkénti 1.200.000-1.200.000 forintos összegét.

[38] Az I. és II. rendű felperesek a másodfokú eljárásban a Pp. 369. § (1) bekezdés és 370. § (4) bekezdés alapján alkalmazott Pp. 237. § (3) bekezdés a) pontja és Pp. 373. § (5) bekezdése alapján a sérelemdíj megfizetésére kötelezés iránti kereseti követelésüket felemelték. A III. rendű alperest a saját valótlan közlésének ténye alapján önállóan kérték marasztalni személyenként 1.200.000-1.200.000 forint összegű sérelemdíj megfizetésére.

[39] A III. rendű alperes fellebbezése, valamint az I. és II. felperesek másodfokú eljárásban kiegészített keresete részben alapos.

[40] Az elsőfokú ítélet felülbírlata során a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező alperes sem hivatkozott. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az alábbiak szerint megváltoztatta.

[41] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a tényállást helyesen állapította meg, azonban az arra alapított érdemi döntésével és levont jogi következtetéseivel

a Fővárosi Ítéltábla csak részben értett egyet. Az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel érintett részében az irányadó anyagi jognak csak részben felel meg, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól részben eltérő jogi következtetés vonható le.

[42] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben írtakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[43] A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság a „rombolást és pusztítást szerveztek békés tüntetés helyett” kijelentés értékelését kellő alapossággal elvégezte a PK. 12. számú állásfoglalásban rögzített szempontok szerint. Az összefüggésében, kontextusában történő vizsgálat eredményeként megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a kifogásolt közlés tényállítás és az a felperesekre is vonatkozott, nevesítésükre és fényképük bemutatására figyelemmel.

[44] A „rombolást és pusztítást szerveztek békés tüntetés helyett” kijelentés valóságát a perben a III. rendű alperes nem bizonyította, azt meg sem kísérelte, bizonyítást e körben nem ajánlott fel. A televíziós csatorna műsorja ezen valótlan tényállítással az átlagosan tájékozott és körültekintő átlagnéző véleményalkotását kívánta befolyásolni. A III. rendű alperes valótlanul mutatta be a felperesek jogszerű, az Alaptörvény által védett véleménynyilvánítási [IX. cikk (1) bekezdés] és békés gyülekezési jogukkal [VIII. cikk (1) bekezdés] élve szervezett tüntetését akként, hogy őket az erőszakos cselekményekbe torkolló események szervezőinek, rombolást és pusztítást kívánó személyeknek állította be.

[45] Megállapítható volt a „rombolást és pusztítást szerveztek békés tüntetés helyett” riportbeli közlés vonatkozásában, hogy a III. rendű alperes nem törekedett az objektív, kiegyensúlyozott tájékoztatásra és beszámolója nem tükrözte megfelelően a tényeket. A riport a valótlan, a felpereseket az erőszakos rombolással kapcsolatba hozó tényállításával szándékosan eltorzította a felperesek cselekményét és felelősségét, amelyet felerősített a híradásban bejátszott képanyag. Ezért a III. rendű alperes által állított hamis tény okán a véleménynyilvánítás szabadsága nem védte a sajtószervert.

[46] Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) és 13/2014. (IV. 18.) AB határozatában foglaltak szerint a közügyekre vonatkozó véleménynyilvánítási szabadság kiemelt védelmére tekintettel, a közérdeklődésre számot tartó ügyben kifejtett kijelentéseket és megnyilvánulásokat fokozottabban kell tűrniük az érintetteknek, ámde a hamisnak bizonyult tényállításokat már csak abban az esetben oltalmazza a véleményszabadság, ha a tényt állító, vagy híresztelő jóhiszemű volt. A fokozottabb tűrés kötelezettség korlátját képezik a hamisnak bizonyult tényállítások. A perbeli esetben a III. rendű alperes a foglalkozása által megkívánt körültekintést elmulasztotta, megsértve a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 13. §-ában foglalt kötelezettségét. Erre tekintettel ezen valótlan tényállítás – a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében írtak alapján – sérti a felperesek jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

[47] Ugyanakkor megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy a „céljuk pedig egyedül a pusztítás, valójában nem is tüntetni akarnak” közlés, annak kontextusvizsgálata alapján, a felperesek által szervezett békés tüntetés zavargássá alakulásának nem vitatott tényéből levont következtetés, amely véleménynyilvánításnak minősül. Ezen következtetését a sajtószerv – a híradásban ismertetett – valós adatok, a tüntetések ellenőrizetlen zavargássá alakulásból vonta le. Így az a közlés, hogy a felperesek milyen célzattal, milyen szándékkal szervezték meg a tüntetést, a sajtószabadság és közéleti vitákhoz kapcsolódó szabad véleménynyilvánítás jogának alkotmányos védelme alatt áll [36/1994. (VI. 24.) és 7/2014. (III. 7.) AB határozatok], annak valós, ámbár vékony ténybeli alapja okán.

[48] A híradás valós tényekből levont következtetése, illetve véleménye nem alapozhatja meg a felperes által a perben érvényesített [Pp. 170. § (2) bekezdés] jóhírnévhez való jog Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti sérelmét. A jóhírnévhez való jog megsértése csak valótlan tény állításával vagy híresztelésével, vagy valós tény hamis színben feltüntetésével valósítható meg az anyagi jogi tényállás szerint, míg más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítással nem [Ptk. 2:45. § (1) bekezdés]. A bíróság a felperesek ezen, a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésére, a jóhírnévhez való jog megsértésére alapított kereseti kérelméhez a Pp. 2. § (2) bekezdése szerinti kötve volt, azon túl nem terjeszkedhetett a Pp. 342. § (1) és (3) bekezdése alapján.

[49] Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon jogi következtetését sem, hogy a riportban ismertetett valós tényeket, miszerint a felperesek szervezőként és tüntetőként is részt vettek a decemberi tüntetéssorozatban, abban a hamis színben tüntette fel a III. rendű alperes, mintha a felperesek személyesen és közvetlenül is részt vettek volna az erőszakos cselekményekben, amiben felelősség terhelné őket.

[50] A személyiségi jogi perekben is alkalmazandó PK 12. számú állásfoglalás II. pontja értelmében annak eldöntéséhez, hogy sor került-e a valós tényállítás hamis színben történő feltüntetésére, a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni; a kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni. A sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. Ezen vizsgálat elvégzéséről az elsőfokú bíróság ítélete indokolásban nem számolt be, csak a híradás megfogalmazására hivatkozott e vonatkozásban.

[51] Az adott közlés a közügyekben való megszólalást, a közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz, a közügyek szabad vitatásával áll összefüggésben a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat indokolásának [39] bekezdésében rögzített szempontok mérlegelése alapján. A híradás „a tüntetések botrányba fulladását” állítja, tovább azt a valós tény, hogy tüntetést követő események rombolásba és pusztításba fordultak. Ezen valós tények alapján minősíti a tüntetések és a szervezők célját akként, hogy a tüntetéseket követő események alapján értékeli

a békésnek induló tüntetések – általa valósnak tartott – szervezői szándékát. Konkrétan a felperesek felelősségét a rombolással és pusztítással végződő tüntetések értékelése alapján állítja a riport, e körben bemutatva és értékelve a felperesek ideológia kötődést is. A közlemény a felperesek konkrét pusztító, romboló magatartást nem állítja, nem tünteti fel a való tényeket hamis színben, csak a felperesek – a sajtószerv következtetése szerinti – tüntetésszervezési célját minősíti.

[52] Az Alkotmánybíróság a közügyeket érintő értékítéletek szabad folyását biztosítja, mert a tényállításokkal szemben az értékítéletek sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és nem igazolható {13/2014. (IV. 18.) AB határozat [40]-[41]}. A tüntetésekkel kapcsolatban lefolytatott vita a közügyet érinti, amelynek szabad és sokszínű megvitatása a demokratikus jogállam egyik biztosítója {7/2014. (III. 7.) AB határozat [39]}. A sérelmezett közügyekben való megszólalás az Alkotmánybíróság gyakorlat alapján {26/2019. (VII. 23.) AB határozat [27]} társadalmi jelentőségű közéleti kérdés megvitatása. Ebből adódóan pedig csak kivételes esetben igazolható a sajtó véleménynyilvánítási szabadságának a korlátozása, függetlenül a vélemény, a következtetés okszerűségétől, annak minőségétől, ha az valós tényeken alapult. Jelen esetben ilyen kivételes okra a felperesek nem hivatkoztak és a rendelkezésre álló adatokból ilyen körülmény nem volt megállapítható.

[53] A Fővárosi Ítéltábla utal e vonatkozásban arra is, hogy véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat, valamint a társadalmi, politikai, vita önmagában ugyancsak nem lehet jogsértés megállapításának alapja. Ennek megfelelően a bíróságnak a mérlegelése során nem a felperesek egyéni, szubjektív sértettség-érzéséből kell kiindulnia, hanem egyfajta külső, objektív mérce alapján kell állást foglalni a vitatott közlések sértő tartalmáról. Ezen mérce alkalmazásával pedig az állapítható meg, hogy a tüntetéseket szervező felperesek a közszereplőkhöz hasonló tűrési kötelezettsége fokozottabb [Ptk. 2:44.§ (1) bekezdés] a közéletben résztvevő tevékenységükkel kapcsolatos kritikákkal szemben. Ezért a felperesek által szervezett tüntetések céljáról alkotott vélemény és a zavargásba forduló tüntetések miatt a szervezők felelőségének felvetése, mit valós tényeken alapuló éles kritikai következtetés, nem alkalmas a felperesek jóhírnévhez való joga sérelmének megállapítására.

[54] A sérelemdíj összegének meghatározása vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen arra mutat rá, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a felperesek által keresetükben az I-III. rendű alperesekkel szemben egyetemlegesen érvényesített mindösszesen 1.200.000-1.200.000, azaz 2.400.000 forint összegű kérelmen. Az elsőfokú bíróság ítéletében csak a III. rendű alperesnek a jogerős bírósági meghagyásokban foglalt – ítélethatalmú [Pp. 348. § (2) bekezdés] – kötelezés egyetemleges marasztalásának kérdésében dönthetett volna a Pp. 342. § (1) bekezdése alapján, ugyanis a bírósági meghagyások kötelezése kimerítette a felperesek által a perben igényelt sérelemdíj követelés teljes összegét. Azonban a fellebbező III. rendű alperes – a másodfokú bíróság felhívásra tett – kérelme alapján ezen eljárási szabálysértés a jogorvoslati eljárásban figyelembe vehető volt [Pp. 369. § (1) bekezdés és 370. § (4) bekezdés].

[55] Az elsőfokú bíróság a Pp. 342. § (3) bekezdését sértő módon az egyetemleges marasztalásra alapított anyagi jogi kérelemtől eltérő jog alapján bírálta el a felperesek sérelemdíj iránti kereseti kérelmét. E vonatkozásban az elsőfokú bíróság döntését nem alapíthatta – a Ptk. 6:29. § (1) bekezdésének egyébként helytálló jogértelmezése alapján – a fél által meg nem jelölt jogra [Pp. 342. § (3) bekezdés] és a fél által elő nem terjesztett önálló marasztalás iránti kereseti kérelemre [Pp. 170. § (2) bekezdés a) pont].

[56] Az elsőfokú bíróságnak a Pp. 237. § (3) bekezdés a) pontja alapján a jogvita kereteinek tisztázásához azzal kellett volna hozzájárulnia, hogy a felek tudomására hozza, ha az általuk hivatkozott jogszabályi rendelkezést eltérően értelmezi. A felperesek által megjelölt tények (a III. rendű alperesi médiaszolgáltató saját híradása) és az egyetemlegesen érvényesített sérelemdíj iránti igény ellentmondása okán a Pp. 237. §-a az anyagi pervezetés eszközének alkalmazását elmulasztotta. Ezen eljárási jogszabálysértés azonban a másodfokú eljárásban a fellebbező fél erre vonatkozó kérelme alapján ugyancsak pótolható volt [Pp. 369. § (1) bekezdés és 370. § (4) bekezdés].

[57] Az I. és II. rendű felperesek a sérelemdíj megfizetése iránti kereseti kérelmüket joghatályosan módosíthatták a Pp. 373. § (5) bekezdése alapján – figyelemmel a Pp. 222. §-a szerinti perfelvétel kiegészítésére is – és annak összegét felemelve a III. rendű alperest az általa tett valótlan közlésének ténye alapján önállóan kérhették marasztalni a többalanyú kötelelem és kötelezett egyetemlegesség hiányában [Ptk. 6:29. §].

[58] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapított sérelemdíj összege mérlegelés eredménye volt. Ehhez képest a másodfokú eljárásban megváltoztatott kereseti kérelem és a III. rendű alperes fellebbezése folytán azt kellett vizsgálnia a Fővárosi Ítéltáblának, hogy a megállapított egyetlen jogsértés kompenzációjára milyen mértékű sérelemdíj alkalmas. Ennek során szükségszerűen az elsőfokú bíróság a mérlegelésének okszerűségét is értékelés tárgyává kellett tenni azzal, hogy a másodfokú eljárásban előterjesztett igényt önállóan kellett elbírálni.

[59] A sérelemdíj összegének megállapítása körében figyelembe kellett venni azt, hogy a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerint, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkezésének bizonyítása nem szükséges. A (3) bekezdés szerint pedig a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a kárt a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetre gyakorolt hatására – tekintettel egy összegben határozza meg.

[60] A jelen esetben az összes körülmény mérlegelésével az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított három közlés közül kettő nem volt személyiségi jogsértésként értékelhető. A „céljuk pedig egyedül a pusztítás, valójában nem is tüntetni

akarnak” tényállítás a sajtószerv tényekből levont következtetése volt, míg a valós tények hamis színben történő feltüntetésre alapított közlést a sajtószerv nem tette meg. Ebből következően az elsőfokú bíróság a jogsértés sérelemdíjjal történő kompenzációja körében is értékelési hibát követett el, mert olyan magatartásokat is szankcionált, amelyek nem sértették meg a felperesek személyiségi jogát.

[61] Nem volt a sérelemdíj összegére kiható jelentősége az adott esetben annak, hogy a III. rendű alperes más sajtószerv valótlan tényközlése alapján okozott súlyos hátrányt és nemvagyoni sérelmet. Ugyanis az eredeti közlés tartalma és módja alapján az alperesi sajtószerv ellenőrzési kötelezettsége alóli mentesülésére alappal nem következtethetett. Így a közölt valótlan tények vonatkozásában a III. rendű alperesi sajtószerv vétlen jóhiszemősége nem volt megállapítható. A sajtószervtől elvárható figyelmet, körültekintést nem tanúsította a III. rendű alperes, megsértve magatartásával az Smtv. 13. §-ában foglalt kötelezettségét is.

[62] Helyes értékelés alapján jutott arra a következtetésre e vonatkozásban az elsőfokú bíróság, hogy a közérdeklődésre számot tartó, a felperesek súlyos jogsértését állító közlés esetében a sajtónak fokozott gondossági kötelezettsége állt fenn a tényállításai és következtetései megalapozottsága körében. Az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyát okszerűen mérlegelte, az a perbeli esetben jelentős volt, a jogsértés széles nyilvánosság előtt valósult meg, és a felróhatóság is kiemelkedő volt. A köztudomású hátrányok mellett a perben rendelkezésre álltak a riportra érkezett durva hangvétellű és a felperesek magatartást élesen elítélő kommentek is, amelyek a valótlan közlés sértettekre gyakorolt negatív hatásait igazolták hitelt érdemlően.

[63] Arra mutat rá a Fővárosi Ítéltábla, hogy a sérelemdíj magánjogi szankció, amelynek elsődleges funkciója a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel történő kompenzációja, és csak másodsorban a magánjogi büntetés. A felperesek által igényelt személyenkénti 1.200.000 forint sérelemdíj azonban már olyan mértékű, hogy abban a felróhatóságon alapuló jogkövetkezmény másodlagos funkciója, a magánjogi büntetési jelleg dominál.

[64] A sértettek számára a megítélt sérelemdíjnak a Ptk. 2:51. §-ában meghatározott nemvagyoni jellegű szankciók alkalmazásával együttesen kell orvosolnia a sérelmet. Ezért a jogsértés megállapítása és a III. rendű alperesnek az általa működtetett televízió esti műsorban, valamint a csatorna internetes honlapján nyilvánosságra hozandó ítéleti döntés, mint a sértett számára egyéb formában megítélt elégtételadás a sérelemdíj mértékének meghatározásakor nem hagyható figyelmen kívül.

[65] Mindemellett a hasonló tárgyú és más sajtószervek között folyamatban volt személyiségvédelmi perben megítélt sérelemdíjak összegszerűségét is szükséges szem előtt tartania a bíróságnak (32.Pf.20.662/2018/4., 32.Pf.20.630/2019/4.; 2.Pf.21.471/2016/4./,

2.Pf.20.847/2018/15/II. és 2.Pf.20.235/2020/4. számú ítéletek), amelyekhez képest eltúlzott mértékű volt az elsőfokú bíróság által megállapított összegű sérelemdíj.

[66] Mindezen körülmények mérlegelése alapján a másodfokú bíróság megállapítása szerint az elsődlegesen a köztudomású sérelmek nem vagyoni hátrányai kiküszöbölésére az 1.200.000-1.200.000 forint összegű sérelemdíj eltúlzott volt – a hasonló ügyekben az összecszerűség körében kialakult bírói gyakorlatra és az objektív szankciók alkalmazására tekintettel. A felpereseket ért nem vagyoni sérelem kompenzálására 800.000-800.000 forint szükséges és alkalmas a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésében meghatározott nem vagyoni jellegű szankciók alkalmazása mellett a megelőző (preventív) és a magánjogi büntetés funkciójának együttes érvényre juttatásához. Ezen összegű magánjogi büntető szankcióban érvényre jut a visszatartó erő is, a jövőbeli hasonló jogsértések megelőzése érdekében.

[67] A sérelemdíj összegének további mérséklésére nem volt lehetőség arra alapítottn, hogy a perben az I. és II. rendű alperes önálló közlései miatt már bírósági meghagyással marasztalásra került sor. Az alperesi sajtószervek a saját közléseikkel okozott személyiségi jogsértésekért önállóan felelnek, így III. rendű alperes tudósításával okozott joghátrányokat és sérelmeket önállóan kell értékelni.

[68] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti objektív szankció alkalmazását, az elégtételadást nem mindenben a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően rendelte el. A Kúria újabb gyakorlata (Kúria Pfv.21.609/2017/3., Pfv.IV.21.311/2018/11.) szerint – amelyet a Fővárosi Ítéltábla is alkalmaz (2.Pf.20.235/2020/4.) – lehetőség van elégtételadásként az alperes azon kötelezésére, hogy a jogsértésért elnézést kérjen, sajnálkozását kifejezze, azonban az elsőfokú bíróság által meghatározott „megkövetés” jelentéstartalma nem kellően határozott, annak bizonytalan tartalmát az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása sem pontosította.

[69] A jogsértést megállapító ítéleti rendelkezés beolvasása és internetes honlapon történő közzététele a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontjában írt elégtételadásnak megfelel, és a jogsértés súlyához, a felpereseket ért hátrányhoz igazodik, míg a nem kellően egzakt „megkövetés” alkalmazása nem volt indokolt. E körben kiemeli a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elrendelt elégtételadás során a sérelmet szenvedett I. és a II. rendű felperes nevének is el kell hangoznia és feltüntetésre kell kerülnie az internetes honlapon megjelentetett közleményben is.

[70] A Fővárosi Ítéltábla mellőzi az elsőfokú bíróság ítélete indokolásnak 7. oldaláról a „rabszolgatörvény” megjelölést, továbbá az 5. oldal 6 bekezdésében írt minősítéseket („abszurdba hajló primitív” és „kabaré”), amelyek az ügy tárgyilagos megítéléshez nem köthetők, biztosítva az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglalt pártatlan és tisztességes eljárás követelményét.

[71] A Fővárosi Ítéltábla vizsgálta, hogy figyelembe vehetők-e a III. rendű alperes által a másodfokú eljárásban állított új tények, miszerint „a felperesek több korábbi tüntetést is szerveztek, amelyek esetében többször is előfordult, hogy nem a hatályos jogszabályok alapján kerültek bejelentésre, illetve azokhoz kapcsolódóan több esetben is erőszakos cselekmények kötődtek, kapcsolódtak”. Megállapította – a felperesek e körben helytálló fellebbezési ellenkérelmével egyezően –, hogy ezek figyelembevétele a Pp. 373. § (3) bekezdése alapján kizárt.

[72] A fellebbezésben új tény állítására csak akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna. A III. rendű alperes önhibán kívüliséget nem igazolt, az előadott tényeket alátámasztó bizonyítékokat nem csatolt, továbbá az új tények rá nézve kedvezőbb ítéleti eredményét sem valószínűsítette. Ezért ezen – tartalma szerint - ellenkérelem-változtatást a másodfokú bíróság a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján elutasította, és a III. rendű alperes erre vonatkozó fellebbezési érvelését érdemben nem vizsgálta.

[73] A III. rendű alperes fellebbezése részben eredményre vezetett, erre tekintettel a pernyertesség, pervesztesség aránya az elsőfokú eljárásba is módosult. A felperesek 75-25%-os arányú pernyertessége állapítható meg az elsőfokú és a fellebbezési eljárásban is. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az I. és II. rendű felperesek által a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján felszámított és az I-III. rendű alperesek egyetemleges marasztalása mellett megfizetni kért 60.000 forint és három tárgyalás után felszámított további 60.000 forint (tárgyalásonként 20.000-20.000 forint) ügyvédi munkadíj összegének megfizetéséről a jogerőre emelkedett 6. és 7. számú bírósági meghagyásban már rendelkezett – bár a felek kérelmétől [Ptk. 6:29. §] eltérő jogi tartalommal.

[74] Mivel az elsőfokú bíróság az I. és II. rendű alperest a felperesek által felszámított teljes elsőfokú perköltség ügyvédi munkadíjának összegében bírósági meghagyással marasztalta, nem maradt olyan érvényesített elsőfokú perköltség követelés, amelyről a Pp. 342. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdésre – dönteni lehetett, illetve kellett volna az elsőfokú eljárást befejező határozatban [Pp. 82. § (1) bekezdés]. Ezért a másodfokú bíróság mellőzte a III. rendű alperes felperesek részére történő perköltség fizetésre kötelezést az elsőfokú bíróság ítéletéből – amely a felperesek jogosultságának önálló vagy egyetemleges jogi jellegét egyébként nem határozta meg.

[75] A másodfokú eljárásban 75%-os mértékben pervesztes III. rendű alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles volt viselni a felperesek által a Pp. 21. § (1) és 81. § (1) bekezdése alapján felszámított és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdései alapján megállapított ügyvédi munkadíjat.

[76] A pernyertesség, pervesztesség arányában kötelesek a felek a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő, az Itv. 39. § (1) bekezdése, 42. § (1) bekezdés a) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított kereseti és fellebbezési illeték viselésére is a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően. Erre tekintettel az első- és másodfokú eljárásban is 2.400.000-2.400.000 forint összegű pertárgyérték [Pp. 21. § (1) bekezdés] után számított 144.000, illetve 192.000 forint, azaz összesen 336.000 forint eljárási illeték 75%-át, 252.000 forintot a III. rendű alperesnek, míg a 25%-os pervesztességükre figyelemmel a felpereseknek személyenként 42.000-42.000 forint eljárási illetéket kell megfizetni a Magyar Államnak – külön felhívásra.

Budapest, 2021. szeptember 16.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Virág Csaba s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró